

РЕШЕНИЕ

№ 19018

гр. София, 03.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в
публично заседание на 06.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **7201** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) и чл.87 във вр.с чл.75, ал.1, т.2 във вр.с ал.1, т.4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на А. Р. С., лице без гражданство, [дата на раждане] в Газа, Палестинска автономна територия, ЛНЧ: [ЕГН], подадена чрез адв.М., против Решение № 9803/11.07.2022 г., издадено от Зам.-Председателя на ДАБ при МС, с което на оспорвания е отказано предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно, немотивирано, постановено в противоречие с административно-производствените правила и материалния закон. Подателят й счита, че за него са налице предпоставките за предоставяне на статут. В с.з. жалбоподателят се явява лично и с пълномощника си адв.С., който поддържа жалбата.

Ответникът – Председателят на ДАБ, в с.з. чрез юк.Х. оспорва жалбата, а впоследствие чрез юк.К. моли същата да бъде отхвърлена. Счита, че не са налице предпоставките на чл.8 и чл.9 ЗУБ, предвид липсата на доказателства лицето да е преследвано от самата държава.

Административен съд - София град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано с последваща молба за предоставяне на международна закрила вх.№ РД-09-2258/24.11.2021 г. на РПЦ – С., от А. Р. С., лице без гражданство, [дата на раждане] в Газа, Палестинска автономна територия, религия – мюсюлманин-сунит, семейно положение неженен. Самоличността е установена въз основа на

подписана от него декларация по чл.30, ал.1, т.3 ЗУБ, а впоследствие същият е представил национален паспорт.

От административната преписка се установява, че чужденецът е получил копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията. Съставена е Евродак дактилоскопна карта с референтен номер: BR112C2111240002 и е генериран ЛНЧ: [ЕГН].

От административната преписка се установява, че за първи път молителят е подал молба за международна закрила на 02.04.2019 г. По същата е постановено Решение № 3463/04.06.2019 г. на Председателя на ДАБ, с което на чужденеца е отказано предоставянето статут на бежанец и хуманитарен статут. Решението акт е обжалвано пред АССГ, който с Решение № 5962 от 15.10.2019 г. по адм.дело № 7410/2019 г. е отхвърлил жалбата. Съдебният акт е оставен в сила с Решение № 9861 от 20.07.2020 г. на ВАС по адм.дело № 14331/2019 г.

Чуждият гражданин е подал последваща молба за закрила на 13.08.2021 г. По същата е постановено Решение № 26-ОК/02.09.2021 г. интервюиращ орган на ДАБ, с което последващата молба не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила. Решението акт е обжалвано пред АССГ, който с Решение № 6704 от 15.11.2021 г. по адм.дело № 9348/2021 г. го е отменил и е изпратил преписката за разглеждане в производство по международна закрила. Съдът е приел, че с последващата си молба кандидатът е представил нови обстоятелства и доказателства от съществено значение за личното му положение и страната му на произход, а именно: регистрация като палестински бежанец от UNRWA, удостоверена в писмо от 12.08.2021 г. на представителството на ВКБООН в България.

В хода на административното производство с молителя е проведено интервю, обективизирано в Протокол рег.№ УП20241/01.12.2021 г. (л.78). По време на интервюто А. Р. С. мотивира молбата си за получаване на международна закрила с обстановката в П., където палестинците са като бежанци в собствената си държава. Посочил е, че той и семейството му са били регистрирани като бежанци от UNRWA и са били подпомагани от тази организация под формата на получаване на хранителни стоки. Чужденецът е учил безплатно до 11-и клас в училищата на UNRWA и е получавал ученически пособия и материали. Заявил е, че с напускането на страната тази помощ е преустановена и ако се завърне в Газа закрилата, предоставяна от UNRWA няма да бъде подновена, тъй като самата организация вече е слаба - доста семейства от Газа не получават помощи. Молителят е посочил, че в Газа той и семейството му не са живели в бежански лагер, а в къща под наем. Същата е била построена на държавна земя незаконно и не са заплащали наем, след напускането на Газа къщата им е била взета от държавата. В Газа баща му е имал книжарница, в която молителят е работил, но след при заминаването му в Ш. той я е продал. След това чужденецът не е работил, а бил подпомаган от дядо си по майчина линия, който и досега живее в Газа, и е получавал средства от баща си, който е получил закрила в Ш. и е направил събиране на семейство с майка му и непълнолетните му сестри и братя. Молителят е напуснал Газа през м.юли 2018 г. легално за Е., с международния си паспорт и виза за Турция. Останал е в [населено място] тридесет и осем дни, след което със самолет е пристигнал в [населено място]. Пътувал е до градовете Б. и И. и е влязъл нелегално в Гърция, след което е преминал нелегално на територията на България. Бил е задържан два пъти при нелегални опити да напусне страната ни. Кандидатът е съобщил, че към настоящия момент живее при своята сестра и продължава да получава средства от баща си. Чужденецът е изложил твърдения, че не е имал проблеми поради етническата си принадлежност. Не е членувал в политически партии или организации. Не е имал

проблеми с полицията или други официални власти в страната си. Не е бил арестуван, съден и осъждан.

Във връзка с образуваното производство е изискано и становище на ДАНС, в отговор на което е постъпило писмо от 27.01.2022 г., в което е посочено, че ДАНС не възразява на жалбоподателя да бъде предоставена закрила, в случай че отговаря на изискванията и условията по ЗУБ (л.60).

В хода на административното производство е приета Справка вх.№ МД-314/08.06.2022 г. (л.30), която е обсъдена от административния орган в издадения от него акт.

По подадената молба за закрила е изготвено Становище рег.№ УП20241/21.03.2022 г. от ст.експерт в отдел ПМЗ-"Военна рампа" в РПЦ-С. (л.29), с което след преценка на доказателствата по административната преписка е предложено на чужденеца да се откаже предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

При тази фактическа обстановка е постановено обжалваното решение, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут поради липса на материалноправните основания за това. Решаващият орган е приел, че общата обстановка в П. по отношение сигурността в страната сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на причините, изброени в чл.8, ал.1 ЗУБ. Изложените мотиви и факти по време на интервюто също не представляват основания за получаване на статут на бежанец. Причините за напускане на страната по произход са от личен и семеен характер, спрямо молителя няма осъществено преследване от държавни субекти. В административното производство не са установени факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на молителя на бежански статут. Анализът на фактическите обстоятелства, както и от изявленията на чужденеца по време на проведеното интервю налага извода, че в конкретния случай не става въпрос за лице, нуждаещо се от международна закрила. Органът е приел, че не са налице и предпоставките за представяне на хуманитарен статут, тъй като лицето не е било принудено да напусне страната си поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито като изтезание, нечовешко или унизително отнасяне. Административният орган е приел, че в случая спрямо него не е налице заплаха поради ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход.

В хода на съдебното производство се представиха от ответника: справка за държавата П. относно общото положение в страната, актуалната политическа и икономическа обстановка, издадена от дирекция "Международна дейност" при ДАБ, както и специална справка за ивицата Газа и прилежащия район (л.288).

С протоколно определение от 06.03.2025 г. Съдът разпорежи да се уведоми Представителят на ВКБООН в Република България за страните и предмета на делото; за постановеното Решение от 16.06.2024 г. на СЕС по дело С-563/22 г.; за възможността да се запознае с настоящото дело и да изрази становище. Т. не беше представено.

При така установеното по фактите, Съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е допустима като подадена в срок от надлежно лице и при наличието на правен интерес от оспорване на акта.

Обжалваното решение е постановено от компетентен административен орган. По силата на чл.52, ал.1 ЗУБ Председателят на ДАБ може да делегира правомощието си по чл.48, ал.1, т.1 (за предоставяне на международна закрила в Република България), на заместник-председателите на Държавната агенция за бежанците. Това е сторено с представената Заповед № 03-15/03.05.2022 г. (л.28).

При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, изложени са мотиви от фактическа и правна страна. Не се констатира съществени нарушения на

административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл.75, ал.2, изр.1 ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ. Съгласно чл.1а, ал.2 ЗУБ международната закрила включва предоставянето на статут на бежанец или на хуманитарен статут. Чл.8, ал.1 от закона определя предпоставките, при наличието на които може и следва да се предостави статут на бежанец, а именно "Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея". Предпоставките включват: основателни опасения от преследване въз основа на някои от признаците – раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група; въз основа на това да се намира извън държавата си по произход и най-накрая да не може или да не желае да се ползва от закрилата на държавата по произход.

Разпоредбата на чл.9 ЗУБ определя предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, а именно "Хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец" и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция, или 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Във връзка с така посоченото и във връзка със събраните по делото доказателства, включително изнесената лична история на жалбоподателя при направеното от него интервю, Съдът намира, че административният орган законосъобразно е достигнал до извода за липса на предпоставките за предоставянето на статут на бежанец.

Не са налице материалноправните предпоставки по чл.8, ал.1 ЗУБ за предоставяне статут на бежанец на жалбоподателя, тъй като изнесените от него факти не обосновават основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. В проведеното интервю, както и от събраните доказателства не се установява да е имало заплаха и той да е бил преследван от държавни субекти. Самият той изрично посочва, че лично не е бил преследван въз основа на някои и от посочените признаци.

Правилно е оценил решаващият орган липсата на предпоставки за предоставяне на статут на бежанец на жалбоподателя предвид, че не се установява основателност на твърденията от заявен страх от преследване по смисъла на чл.8, ал.1 ЗУБ и няма данни спрямо жалбоподателя да е осъществено преследване в страната на произход, релевантно за предоставяне на бежански статут.

Безспорно ответникът е изследвал доводите на жалбоподателя за преследване, като е достигнал до правилен извод, че твърдяната заплаха към него не е свързана с нейната раса, религия, националност, принадлежност към социална група и др. Когато се преценява основателността на опасенията от преследване на един молител, не е от значение дали той действително притежава тази характеристика (чл.10, ал.2 от Директивата), щом според субекта на преследването той притежава тази характеристика.

Съдът намира, че жалбоподателят не доказва да е засегнат поради присъщи на личното му положение елементи. Тъй като той е гражданин на трета държава, то за правното му положение е приложима общата политика в областта на убежището, развивана от ЕС, съгласно чл.78, § 1 от

Договора за функционирането на Европейския съюз. Разпоредбата на чл.18 от Хартата за основните права, която е част от правото на ЕС, също визира правото на убежище като основно право на човека. Текстът на тази разпоредба се основава на чл.63 от Договора за ЕО, заменен с чл.78 ДФЕС, който налага на Съюза да спазва Женевската конвенция за статута на бежанците. Това правно положение е в съответствие с Протокола относно правото на убежище, приложен към Договорите. Приложим в случая ще бъде и чл.51 от Хартата, защото българският съд в случая прилага освен ЗУБ и Директива 2004/83/ЕО в текстовете посочени по-горе.

В обстоятелствената част на решението са цитирани факти и обстоятелства от бежанската история на жалбоподателя, които са анализирани, и въз основа на тях административният орган е направил правилна преценка, че са неоснователни. Молбата за международна закрила е мотивирана със социално-битови проблеми. Съдът намира, че отказът да се признае на жалбоподателя статут на бежанец е правилен, тъй като доказателствата не сочат на извод, че той изпитва основателен страх от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение или убеждение. Това чужденецът е заявил и в интервюто пред ДАБ. Анализът на изложената от него бежанска история налага извода, че причините за напускане на страната му на произход са изцяло социални, а като такива те стоят извън предметния обхват на ЗУБ.

Изложеното дотук мотивира Съда да приеме, че относно отказания статут на бежанец жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Не такова е положението с отказа от предоставяне на хуманитарен статут.

Последният според определението, визирано в чл.9 ЗУБ, се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл.9 ЗУБ възпроизвежда тази на чл.15, б."в" от Директива 2004/83ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Според § 1а от ДР на ЗУБ този закон въвежда разпоредбите на Директива 2004/83/ЕО, като в текста на чл.15, б."в" от последната са посочени като тежки посегателства: "тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт".

Информацията от страната на произход към момента на приключване на устните състезания сочи, че по отношение на кандидата са налице материалноправните предпоставки по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Общеизвестен е фактът за наличието на военен конфликт в ивицата Газа след 07.10.2023 г., по време, на който над 130 000 сгради в цялата ивица Газа са претърпели щети. С. Газа и [населено място] поемат основната тежест от тези поражения и понастоящем се счита, че най-малко 70% от сградите в двата северни региона са повредени, както и до 50% от сградите в южния регион Х. Ю.. Като цяло жителите на анклав нямат достъп до медицинска помощ и социални услуги или този достъп е силно ограничен. Не достига храна, вода и електричество. Повечето болнични сгради са повредени, поради което не функционират.

Според данни на Министерство на здравеопазването на Ивицата Газа от началото на конфликта с И. повече от 42 718 души са убити на територията на палестинския анклав, а според информацията на Палестинския информационен център, броят на ранените в Газа от началото на конфликта възлиза на 100 282 души. Съгласно представената последна актуална справка относно Ивицата Газа е посочено, че според информация от Службата на ООН за координация на хуманитарните въпроси (О.), напоследък е възможно

да се координират само 6 % от операциите за оказване на помощ с израелските власти и да се доставят съответните помощни консумативи. Според управляваните от „Х.“ местни здравни власти, 17 души (повечето жени и деца) са убити на 24 октомври 2024 г. при въздушен удар срещу училище, което се използва като подслон за палестинци, напуснали домовете си. Израелските военни твърдят, че бойци на „Х.“ са се намирали в болницата. Твърди се, че повече от 71 000 души са избягали от северната част на Газа през последните три седмици, докато около 100 000 души все още остават там. Според тях, три болници в С. Газа вече не могат да обслужват големия брой пострадали.

Съдът съобрази Решението по дело № С-563/22 на СЕС, според което:

1. Чл.40 от Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила, разглеждан във връзка с чл.12, § 1, б.а), изр.второ от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 г. относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила, трябва да се тълкува в смисъл, че органът, който се произнася по основателността на последваща молба за международна закрила, е длъжен да разгледа фактите, представени в подкрепа на тази молба, включително когато тези факти вече са били преценени от органа, който окончателно е отхвърлил първата молба за международна закрила."

2. Чл.12, § 1, б.а), изр.второ от Директива 2011/95 трябва да се тълкува в смисъл, че закрилата или помощта на Агенцията на ООН за подпомагане и работа (с палестинските бежанци в Близкия изток) (UNRWA), от която се ползва кандидат за международна закрила, лице без гражданство от палестински произход, трябва да се счита за преустановена по смисъла на тази разпоредба, когато от една страна, този орган не е в състояние — по каквато и да било причина, включително по причина, свързана с общата ситуация в сектора от зоната на действие на посочения орган, в който е било постоянното пребиваване на споменатото лице без гражданство — да осигури на това лице без гражданство, евентуално с оглед на уязвимото му състояние, достойни условия на живот, отговарящи на неговата мисия, без то да е длъжно да доказва, че е конкретно засегнато от тази обща ситуация поради присъщи на личното му положение обстоятелства, и от друга страна, при завръщане в посочения сектор за същото лице без гражданство съществува сериозна заплаха за безопасността му, евентуално предвид уязвимото му състояние, като административните и съдебните органи са длъжни да извършат индивидуална преценка на всяка молба за международна закрила, основана на тази разпоредба, в рамките на която възрастта на съответното лице може да бъде релевантна.

По-специално помощта или закрилата на UNRWA трябва да се счита за преустановена по отношение на кандидата, когато по каквато и да било причина този орган не може повече да осигури на никое лице без гражданство от палестински произход, което пребивава в сектора от зоната на действие на този орган, където е било обичайното пребиваване на този кандидат, достойни условия на живот или минимални условия на безопасност. Въпросът дали закрилата или помощта на UNRWA трябва да се разглежда като преустановена, следва да се преценява към момента, в който посоченото лице без гражданство е напуснало сектора от зоната на действие на UNRWA, в която е било обичайното му пребиваване, към момента, в който компетентните административни органи се произнасят по молбата му за международна закрила, или към момента, в който компетентната юрисдикция се произнася по всяка жалба срещу решение, с което се отхвърля тази молба.

От справките за ситуацията в Газа се установява, че предоставената от UNRWA закрила е резултат от достъпа на палестинските бежанци до техните права, включително правото на здравеопазване, образование, правото на семеен живот, недискриминация, правото да бъдат свободни от произволен арест и други ключови права, съгласно международното право. Целта на UNRWA е да гарантира, че закрилата се постига чрез реализиране на тези права, независимо дали чрез услуги, предоставяни от UNRWA, услуги, налични в приемащите общности, или поради подобрени условия на живот за палестинските бежанци в петте зони на операции на UNRWA. Според оценката на базирания в Л. съд на ЕС, съответните национални власти трябва да разгледат не само причините, които са накарали жалбоподателите да напуснат оперативната зона на UNRWA, но и дали в момента е възможно те да се върнат в Ивицата Газа,

„където нивото на несигурност и условията на живот се промениха бързо, особено след събитията от 07 октомври 2023 г.“, както и не може да се изключи, че помощта на UNRWA има „системни недостатъци от такава тежест, че съществува значителен риск човек, върнат в района, да се окаже в ситуация, в която не може да задоволи най-основните си нужди.“.

UNRWA, която координира почти цялата помощ за Газа, е многократно обект на нападения от И. от началото на войната в Газа. В изявление, лидерите на Групата на седемте (Г-7) повтарят загрижеността си от „неприемливия брой цивилни жертви“ на войната. Те отново одобряват споразумение за примирие и освобождаване на пленници. На 28.10.2024 г. израелският парламент приема два закона, свързани с Агенцията на ООН за подпомагане и работа на палестинските бежанци (UNRWA). Единият забранява на агенцията да извършва каквито и да е дейности и да предоставя услуги на израелска територия, включително Източен Й., където се намира централата на UNRWA. Този закон трябва да влезе в сила след три месеца. Вторият закон забранява служебните отношения с агенцията или нейните служители. Тези отношения са официално прекратени от 04 ноември 2024 г. Тъй като израелските власти и военните контролират достъпа както до Западния бряг, така и до Ивицата Газа. Международните наблюдатели очакват законодателството да има дълбоки последици за способността на UNRWA да работи. От 04.11.2024 г. И. официално уведомява ООН за решението си да прекъсне връзките си с агенцията си за палестинските бежанци (UNRWA), тъй като друга агенция на ООН предупреждава за предстоящ глад в опустошената от геноцид Газа.

Хуманитарни групи предупреждават, че забраната на И. по отношение на UNRWA може да създаде допълнителни пречки за справяне с тежка хуманитарна криза в Газа. И. твърди, че други агенции на ООН и хуманитарни групи могат да запълнят празнината, но тези организации настояват, че UNRWA е от съществено значение.

Директорът на UNRWA Ф. Л. заявява, че гласуването на израелския парламент срещу UNRWA е безпрецедентно и създава опасен прецедент. Той посочва, че това противоречи на Хартата на ООН и нарушава задълженията на държавата И. съгласно международното право. Л. посочва също, че решението ще лиши над 650 000 момичета и момчета там от образование, излагайки на риск цяло поколение деца. В писмо до председателя на общото събрание Ф. Я., Л. предупреждава, че способността на UNRWA да изпълнява мандата, даден му от Общото събрание, може да стане невъзможна.

Относно несигурността на обстановката в Ивицата Газа е посочено, че според данни, публикувани от израелците на 07 октомври 2024 г., повече от 728 членове на израелската армия са убити и 4 576 ранени след атаката на „Х.“ на 07 октомври 2023 г. Според публикувана на 22 октомври 2024 г. информация от управляваното от „Х.“ министерство на здравеопазването, най-малко 42 718 палестинци са убити и 100 282 ранени в Ивицата Газа от началото на войната. Като официално не се прави разлика между бойци и цивилни. Цифрите не могат да бъдат независимо проверени.

Според разпространената информация от израелската армия, към 22 октомври 2024 г., общо 356 членове на израелската армия са убити и 2 362 ранени от началото на серията сухопътни офанзиви. Междувременно войната продължава. От 06 октомври 2024 г. израелската армия провежда подновена сухопътна офанзива в северната част на ивицата Газа и става практически невъзможно да се предоставят хуманитарни помощи. На фона на тази офанзива, се съобщава, че е почти невъзможно да бъдат извършени хуманитарни доставки в района. Особено тежко е засегнат бежанския лагер Д.. Според информация от Службата на ООН за координация на хуманитарните въпроси (О.), седем инцидента с голям брой жертви са настъпили между 22 октомври 2024 г. и 29 октомври 2024 г., четири от които в северната част на Газа. Осемдесет и осем души са убити при два израелски въздушни удара по цели в Б. Л., според местното здравно министерство. Твърди се, че повече от 71 00 души са избягали от северната част на Газа през последните три седмици. Докато около 100 000 души все още остават там. Твърди се, че и трите болници са окупирани и претърсени от израелската армия в миналото по подозрения, че местоположенията на „Х.“ са разположени в или под сградите.

При тези актуални данни Съдът намира, че за А. Р. С. е налице реална заплаха - опасност от тежки посегателства за живота или личността, като цивилно лице поради безогледно насилие, породено от вътрешен въоръжен конфликт. Към момента на приключване на устните състезания, а и след това, в страната на произход на чуждия гражданин продължава да е налице разрастващ се вътрешен въоръжен

конфликт. Общеизвестна и почти ежедневна е информацията за бомбардировки и сухопътни операции, включително и в жилищни райони в Газа, при които се стига до значителен брой цивилни жертви, което е видно и от приложената справка и от различни интернет публикации, прегледани от Съда, че са преобладаващият процент от убитите.

Тези събития са настъпили след като молителят е напуснал държавата си по произход, не са преценявани при разглеждане на молбата и на основание чл.142, ал.2 АПК са от значение за това дали не са налице тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице по смисъла на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ, включително наличието на въоръжен конфликт в страната на произход с оглед тълкуването на чл.15, б.,в” от Директива 2004/83/ЕО, дадено в Решение от 17.02.2009 г. по дело № С-465/2007 г. на Съда на Европейския съюз. От събраната по делото информация може да се направи предположение, че за жалбоподателя са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха за живота и здравето си, в условията на продължаващ конфликт.

Поради това оспореният административен акт в частта, в която се отказва хуманитарен статут на жалбоподателя, следва да бъде отменен и преписката върната за ново произнасяне от председателя на ДАБ. В новото производство е необходимо да се изследва актуалното развитие на ситуацията в страната на произход и продължава ли да е налице опасността за живота и здравето на молителя при евентуалното му връщане там. Административният орган следва да се съобрази с изложеното в мотивите на настоящото решение.

Така мотивиран, Административен съд-София град

Р Е Ш Е Н И Е:

ОТМЕНЯ Решение № 9803/11.07.2022 г., издадено от Зам.-Председателя на ДАБ при МС, В ЧАСТТА, с която е отхвърлена молбата на А. Р. С., лице без гражданство, [дата на раждане] в Газа, Палестинска автономна територия, ЛНЧ: [ЕГН], за предоставяне на хуманитарен статут.

ВРЪЩА административната преписка на Председателя на Държавната агенция за бежанците, за ново произнасяне по молбата на А. Р. С., лице без гражданство, [дата на раждане] в Газа, Палестинска автономна територия, ЛНЧ: [ЕГН], относно предоставяне на хуманитарен статут.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Р. С., лице без гражданство, [дата на раждане] в Газа, Палестинска автономна територия, ЛНЧ: [ЕГН], против Решение № 9803/11.07.2022 г., издадено от Зам.-Председателя на ДАБ при МС, В ЧАСТТА, с която е отхвърлена молбата на оспорващия за предоставяне статут на бежанец.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или протест пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: